

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΤΟΝ ΕΝ ΑΜΜΑΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ.

Τήν Κυριακήν τοῦ Τυφλοῦ, 27^{ον} Μαΐου/9^{ον} Ἰουνίου 2013, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος εὐρισκόμενος εἰς Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας ἐλειτούργησεν εἰς τόν ἐν Ἀμμάν καί παρά τήν Μητρόπολιν ἱερὸν ναόν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καί Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, πολλοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου ἐν Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας ἐν εὐλαβείᾳ συμμετέχοντος πρὸς τό εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστὲ προσέρχομαι, ὡς ὁ τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων Σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί, ἡ ἱερά καί πανέορτος ἡμέρα τῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως κατηύθυνεν τὰ διαβήματα ἡμῶν ἐν τῇ ὠραιστάτῃ ὑμῶν Ἐκκλησίᾳ, ἵνα κλῆρος καί λαὸς πανηγυρήσωμεν τό μέγα μυστήριον τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τόν ἐκ Παρθένου Μαρίας γεννηθέντα, παθόντα καί σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτός ἀκριβῶς ὁ ἐνανθρωπήσας καί σαρκωθείς Θεὸς Λόγος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχαρίσατο τό φῶς εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλὸν κατὰ τὴν ἀδιάψευστον μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:

«Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ῥώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ».

Ὅντως, ἀγαπητοὶ μου, τό θαῦμα εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλὸν ἐγένετο, ἵνα φανερωθῇ ἡ παντοδυναμία καί ἡ ἀπειρος φιланθρωπία τοῦ Θεοῦ. «Δυνατόν», λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «καὶ ἐν αὐτῷ τῷ παθήματι δοξάζεσθαι τὸν Θεόν. Ὅταν γάρ ἐνεργεῖα τὰ ἄνωθεν τοῦ παρενοχλοῦντος καί ἐπισκῆψαντος αὐτῷ πάθους ἐλεύθερος εὐρεθῇ, τίς ὁ θαυμάσαι τὸν ἱατρόν, τίς δέ τοῦ θεραπεύσαντος οὐ κατόψεται τὴν δύναμιν ἐν αὐτῷ». Τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν ζῶμεν καί βλέπομεν τόσον μέ τὰ φυσικά, σωματικά μάτια, ὅσον καί με τὰ ψυχικά ἡμῶν μάτια ἐν τῷ μεγάλῳ θαύματι τῆς ἐπὶ γῆς συστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι τό σῶμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ ἐντός τοῦ κόσμου, ἡμεῖς δέ οἱ φωτισταὶ τῆς διὰ τοῦ φωτός τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τό θεῖον καί Ἱερὸν Βάπτισμα κατέστημεν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι, τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὁρατὴ καί ἀόρατος παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν μέσῳ ἡμῶν. Ταυτοχρόνως ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶναι καί ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ἐνθα ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, «ἀπελθὼν καί νιψάμενος, ἀνέβλεψε», (Ἰωάν. 9,11).

Τό θαυμαστόν τοῦτο γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ προεκάλεσεν τὴν ἀπορίαν

καί τήν ἀγανάκτησιν τῶν Φαρισαίων, οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν τούς ἑαυτούς τους πεφωτισμένους, ἐν ᾧ εἰς τήν πραγματικότητα εἶχον τά ὄμματα τῆς ψυχῆς αὐτῶν πεπηρωμένα. Διά τοῦτο καί πάλιν ἠρώτησαν τόν θεραπευθέντα πλέον τυφλόν: «τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τούς ὀφθαλμούς; ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καί οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέψξέ μου τούς ὀφθαλμούς», (Ἰωάν. 9, 26-30).

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῇ τοῦ θεραπευθέντος τυφλοῦ, ὅτι ἀκριβῶς τό γεγονός αὐτό προκαλεῖ θαυμασμόν καὶ ἔκπληξιν, ὅτι δηλαδή σεῖς δέν γνωρίζετε τόν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐάν ἔχη σταλεῖ ἀπό τοῦ θεοῦ καί ἀπό ποῦ εἶναι. Καί ὅμως ὁ ἄγνωστος αὐτός εἰς σᾶς μοῦ ἠνοιξε τά μάτια. Ἀποτελεῖ ὁμολογίαν, ἀλήθειαν ἢ ὁποῖα δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τούς Φαρισαίους τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀφορᾷ καί τούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν ἄνθρωποι μέ πολλὰς γνωριμίας, ἐπιδεικνύοντες ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ ζητήματα σχετιζόμενα πρὸς τήν θρησκείαν καί τὰς ἱεράς Γραφάς, θεωροῦντες ἑαυτούς ὑπερασπιστάς τῆς πίστεως.

Τό ὅτι ἠγνόουν τόν ἄνθρωπον αὐτόν, δηλαδή τόν Ἰησοῦν ἢ δέν ἐθεώρουν ἄξιον νά ἔλθουν εἰς γνωριμίαν μετ' Αὐτοῦ, αὐτό ἦτο πράγματι παράδοξον.

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπάρχουν καί μέχρι σήμερον πολλοί ἄνθρωποι δεικνύοντες ἐξαιρετικὴν εὐφυΐαν εἰς ὠρισμένα ζητήματα καί οἱ ὅποιοι θεωροῦνται μορφωμένοι καί ἰδιαιτέρως πεπαιδευμένοι ἄνθρωποι καί ὅμως ἀγνοοῦν τήν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καί γενικώτερον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἐνδέχεται νά εἶναι εἰς ὠρισμένον κλάδον τῆς ἐπιστήμης παγκοσμίου φήμης ἐπιστήμονες καί εἰς τό σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ νά εἶναι ἀστοιχείωτοι ἢ καί ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως. Καί καθὼς καί ὁ θεραπευθεὶς τυφλός ἔναντι τῶν Φαρισαίων, οὕτω καί πᾶς λαβὼν πεῖραν τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως καί τοῦ φωτισμοῦ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν χαρίτων, αἵτινες ἐκπηγάζουν ἀπ' αὐτοῦ ἀπορεῖ καί θαυμάζει πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰς ζητήματα τόσον οὐσιώδη διὰ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των παρουσιάζονται τόσον ἀμαθεῖς καί παράλογοι, ἀλλά καί προκλητικοί.

Τοῦτο βεβαίως εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐλλείψεως ταπεινώσεως καί πωρώσεως βλάβης τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχῆς. Διά τοῦτο ὁ μελωδὸς ἀναφωνεῖ : «τῆς ψυχῆς τά ὄμματα πεπηρωμένος Σοί, Χριστέ προσέρχομαι ὡς ὁ τυφλός ἐκ γενετῆς ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι. Σὺ τῶν ἐν σκότει τό φῶς τό ὑπέρλαμπρον». Τό δέ φῶς τό ὑπέρλαμπρον δέν εἶναι ἄλλον ἀπό τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό φῶς τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον θέλοντα σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Αὐτοῦ τοῦ ἐνυποστάτου φωτός τοῦ ἀναστάντος θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, νά γίνωμεν κοινωνοὶ καί μέτοχοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς λέγοντος: «τούς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπηρωμένος Κύριε ἐκ ζοφεῶς ἀμαρτίας σύ φωταγώγησον ἐνθείς οἰκτίρμον τήν ταπείνωσιν καί τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμὴν. Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder